

Čís. 16903.

Kratší lhůty osmidenní (§ 575, odst. 1, c. ř. s.) k podání opravných prostředků platí i ve sporech, v nichž se nájemce (pachtýř) domáhá zrušení nájemní (pachtovní) smlouvy podle § 1117 obč. zák.

(Rozh. ze dne 3. května 1938, R I 484/38.)

Srov. rozh. č. 117, 5978, 6140, 7375, 12535 Sb. n. s.

Žalobu, kterou se žalující pachtýř na žalované obci domáhal podle § 1117 obč. zák. zrušení pachtovní smlouvy, sjednané s ní dne 1. prosince 1929 na 20 let za roční pachtovné 1.000 Kč, a převzetí pachtovaných pozemků propachtovatelkou, a to proto, že se pachtovaná věc stala se bez jeho viny nezpůsobilou k řádnému užívání, soud první stolice zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání podané po uplynutí osmidenní lhůty. Důvody: Jde o nárok vyvozovaný z pachtovního poměru a nemovitostech. Pro takovéto spory obsahuje třetí oddíl c. ř. s. v §§ 560 a dalších zvláštní předpisy, zejména tu jsou podle § 575, odst. 1, c. ř. s. stanoveny kratší lhůty k opravným prostředkům. Ježto napadený rozsudek byl žalobci doručen dne 29. prosince 1937 a jeho odvolání bylo dáno na poštu teprve dne 12. ledna 1938, nebylo odvolání podáno v osmidenní lhůtě vytčené v § 575, odst. 1, c. ř. s., nýbrž pozdě. Měl proto podle § 468, odst. 1, c. ř. s. již první soud opožděné odvolání odmítnouti. Poněvadž tak neučinil, odmítl je podle §§ 471 č. 2, 473, odst. 1, c. ř. s. v neveřejném sedění odvolací soud.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobcovu.

Důvody:

Předpis § 575, odst. 1, c. ř. s. se týká sporů z nájemní smlouvy mezi smluvci. K uvedeným sporům jest počítati i souzený spor, v němž se žalobce domáhá zrušení pachtovní smlouvy podle § 1117 obč. zák. a donucení propachtovatele k převzetí propachtované nemovitosti. Nejvyšší soud vyslovil v četných rozhodnutích (5978, 6140, 7375 a 12535 Sb. n. s.), že kratší lhůty osmidenní k podání opravných prostředků platí i při žalobách podle § 1118 obč. zák. Není příčiny, aby se použití této zásady vyloučilo v příčině žalob, které podává nájemník podle § 1117 obč. zák., neboť používá tu v podstatě téhož práva, které dává pronajímateli § 1118 obč. zák.

Nebylo proto rekursu vyhověno.

Čís. 16904.

Mimo výjimky stanovené v malém přidělovém zákoně č. 93/1931 Sb. z. a n. jest i k vkladu zástavního práva bez souhlasu ministerstva zemědělství na nemovitosti přidělené z pozemkové reformy potřebí dů-

kazu potvrzením uvedeného ministerstva, že celková výměra půdy nabyté přidělem nepřesahuje 5 ha. Nestačí údaje o plošné výměře obsažené v trhově smlouvě, třebas schválené obvodovou úřadovnou pro pozemkovou reformu.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, R I 276/38.)

Jaroslav a Aloisie K-ovi navrhli v knihovní žádosti, aby bylo na nemovitosti připsané jim ve vložce č. 483 a 128 poz. knihy M. vloženo zástavní právo pro pohledávku Okresní záložny hospodářské v K. H. 7.000 Kč s přísl., ačkoliv na uvedených nemovitostech byl poznamenán zákaz zcizení bez svolení státního pozemkového úřadu. K n i h o v n í s o u d vyhověl návrhu. D ů v o d y: Souhlasu k zatížení vložky č. 483 není potřebí, ježto od vkladu vlastnického práva uplynulo více než 6 let a výměra nemovitostí v nich zapsaných podle trhově smlouvy ze dne 24. října 1925 schválené státní obvodovou úřadovnou pro pozemkovou reformu v P., nepřesahuje 5 ha. R e k u r s n í s o u d k rekursu státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v P. zamítl návrh.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelů.

D ů v o d y:

V knihovní vložce navrhovatelů č. 483 v M. jest pod datem 6. listopadu 1926 poznamenáno, že se k dalšímu zcizení vyžaduje schválení státního pozemkového úřadu. Není třeba zabývat se otázkou, zdali v uvedeném zákazu zcizení jest obsažen i zákaz zatížení, neboť za účinnosti zákona č. 93/1931 Sb. z. a n. nelze přidělové pozemky, které nebyly přiděleny jako rolnický nedíl, až na výjimky v řečeném zákoně stanovené, po dobu uvedenou v § 2, odst. 1 a 2, uved. zák. a vlád. nař. č. 125/1935 mezi živými zciziti, z a t í ž i t i a propachtovati, leda se svolením státního pozemkového úřadu, nyní ministerstva zemědělství, poněvadž zákaz ten zatěžuje ony pozemky již ze samého zákona, i když není v pozemkové knize vyznačen (plen. usnesení č. 12916 Sb. n. s.). Prvý soud povolil navrhovaný vklad práva zástavního, odůvodniv to tím, že není potřebí souhlasu k zatížení, ježto šestiletá lhůta podle § 2 zák. č. 93/1931 a vlád. nař. č. 125/1935 Sb. z. a n. již uplynula a výměra nemovitostí zapsaných ve vložce č. 483 v M. nepřesahuje podle trhově smlouvy ze dne 24. října 1925 pět hektarů. Avšak podle § 6, odst. 2, zák. č. 93/1931 jest v návrhu na výmaz omezení vlastnického práva prokázati potvrzením státního pozemkového úřadu, nyní ministerstva zemědělství, že celková výměra půdy nabyté přidělem nepřesahuje 5 ha. Je-li tedy takového průkazu třeba k výmazu knihovní poznámky omezení vlastnického práva, jest ho též třeba k vkladu práva zástavního bez souhlasu ministerstva zemědělství. Údaj plošné výměry uvedený v trhově smlouvě nemusí býti spolehlivý a není vyloučeno, že

vlastníkům dotčených nemovitostí byly přiděleny ještě jiné pozemky. Když tedy rekursní soud nepokládal knihovní žádost hledíc na ustanovení § 6 zák. č. 93/1931 Sb. z. a n. za dostatečnou a zamítl ji, nelze v tom spatřovati nesprávné právní posouzení.

Čís. 16905.

Stavební ruch (zák. č. 45/1922 Sb. z. a n.).

I podle vládního nařízení č. 82/1936 Sb. z. a n. je v případech uvedených v zákonech o stavebním ruchu povolána k zastupování státu před soudy finanční prokuratura, nikoliv ministerstvo sociální péče.

Ustanovení vládního nař. č. 191/1921 Sb. z. a n. se týkají jen vnitřního poměru mezi státem věřitelem a dlužníky, nikoliv zastupování státu před soudy.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, R I 345/38.)

Na domě č. p. 101 v M., zapsaném ve vložce č. 101 poz. knihy M., který jest ve vnučené správě, zahájené pod E 136/29, vázne pod C 8, 11 a 12 zástavní právo pro pohledávku Okresní hospodářské záložny v M. ze zápůjčky 147.000 Kč, při kterém jest poznamenáno, že za zápůjčku byla převzata záruka Československým státem podle zákona ze dne 27. ledna 1922, č. 45 Sb. z. a n. K rokům ustanoveným o rozvrhu výtěžkových přebytků na den 18. února 1930, 17. února 1931, 21. března 1932, 16. června 1934 a konečně na den 5. dubna 1935 byly obsílky doručovány ministerstvu sociální péče, kterému byla doručena i vydaná rozvrhová usnesení. Před vydáním rozvrhového usnesení ze dne 23. října 1933, č. j. E 136/29-50, rozvrhový rok nebyl ani nařízen ani konán. Teprve na vyzvání finanční prokuratury v P., došlé exekučního soudu dne 7. prosince 1937, doručil soud dotčená rozvrhová usnesení i finanční prokuratuře a ta proti nim podala rekursy. Rekursní soud zrušil napadená rozvrhová řízení i s řízením jim předcházejícím jako zmatečná a uložil soudu první stolice, aby po právní moci zrušujícího usnesení znovu nařídil rok k rozvrhu výtěžkových přebytků vnučené správy za dobu od 3. dubna 1929 do 31. prosince 1934 a o jejich rozvrhu znova rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Rekursní soud ve shodě s rozhodnutími č. 4754 a 12773 Sb. n. s. vyslovil, že v řízení o vnučené správě domu č. pop. 101 v M. měly být obsílky k rozvrhovým rokům a rozvrhová usnesení doručovány nikoli ministerstvu sociální péče, nýbrž finanční prokuratuře v P., ježto na domě tom vázne právo zástavní pro pohledávku Okresní hospodářské